

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26.05.2020, sp. zn. 30 Cdo 2084/2019, ECLI:CZ:NS:2020:30.CDO.2084.2019.1

Číslo: 2/2021

Právní věta: Při výkladu pojmu „zaměřování činnosti“ ve smyslu čl. 17 odst. 1 písm. c) nařízení Brusel I bis je třeba přihlídnout i k tomu, že zahraniční podnikatel, který poskytl investiční služby spotřebiteli s bydlištěm v České republice a nemá na území České republiky zřízenou svou pobočku, k poskytování takových služeb přistoupil poté, kdy byly splněny podmínky stanovené v § 25 odst. 1 a 2 zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.07.2020

Spisová značka: 30 Cdo 2084/2019

Číslo rozhodnutí: 2

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Příslušnost soudu mezinárodní

Předpisy: čl. 17 odst. 1 bod c Nařízení (EU) č. 1215/2012
§ 25 odst. 1 a 2 předpisu č. 256/2004Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalované proti výroku I usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 2. 2019, sp. zn. 12 Cmo 294/2018; ve zbývajícím rozsahu je odmítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně se návrhem na vydání evropského platebního rozkazu ze dne 28. 8. 2017 domáhá po žalované zaplacení částky 14 634,15 EUR s příslušenstvím, která představuje nevyplacený zisk z investování do obchodů s měnou a komoditami prostřednictvím tzv. rozdílových smluv (CFD – Contracts for difference).

2. Žalovaná proti evropskému platebnímu rozkazu Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky Liberec ze dne 10. 10. 2017, č. j. 38 EVCm 1/2017-93, podala odpor a ještě před prvním jednáním ve věci vznesla námitku nedostatku mezinárodní příslušnosti soudů České republiky.

3. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „soud prvního stupně“) dospěl v usnesení ze dne 8. 2. 2018, č. j. 38 EVCm 1/2017-120, původně k závěru, že není dána jeho

mezinárodní příslušnost k projednání věci. Na základě odvolání žalobkyně bylo toto usnesení následně Vrchním soudem v Praze (dále též jen „odvolací soud“) zrušeno a věc byla vrácena soudu prvního stupně, neboť ten se podle odvolacího soudu dostatečně nevypořádal s argumenty žalobkyně ohledně jejího postavení spotřebitele.

4. Následně soud prvního stupně svým usnesením ze dne 22. 10. 2018, č. j. 38 EVCm 1/2017-179, určil, že je soudem příslušným k projednání a rozhodnutí věci.

5. Soud prvního stupně vycházel z toho, že žalovaná je obchodníkem s cennými papíry se sídlem v Londýně, ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska, který je součástí skupiny G. C., jež o sobě uvádí, že je „globálním leaderem v oblasti online obchodování (...)“ a žalovaná je právnickou osobou pro činnosti s působností pro Evropu, Střední Východ a Afriku“. Dále zdůraznil, že dle výstupu z evidence České národní banky (dále jen „ČNB“) byla žalovaná v rozhodnou dobu oprávněna provádět na území České republiky podnikatelskou činnost podle § 3 odst. 1 písm. f) a § 25 zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu (dále jen „ZPKT“).

Z provedeného dokazování podle soudu prvního stupně dále vyplynulo, že žalovaná inzeruje své telefonní spojení ve formě s mezinárodní předvolbou Velké Británie, použitelné však pro celou oblast EMEA (Evropa, Blízký východ a Afrika). Webová stránka propagující činnost žalované používala neutrální doménu „.com“. Soud prvního stupně dále po skutkové stránce uzavřel, že žalobkyně, mající bydliště na území České republiky, uzavřela smlouvu se žalovanou jako fyzická osoba, tehdy studentka vysoké školy, mimo svou podnikatelskou činnost. Dle ustanovení smlouvy se smlouva řídí anglickým právem a výlučnou pravomoc k řešení sporů mají soudy Spojeného království Velké Británie a Severního Irska.

6. Po právní stránce soud prvního stupně dospěl k závěru, že zde byly naplněny všechny podmínky pro určení alternativní příslušnosti soudu dle čl. 17 odst. 1 písm. c) a čl. 18 nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 1215/2012 ze dne 12. 12. 2012 o příslušnosti a uznávání výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (přepřelované znění), dále jen „nařízení Brusel I bis“, tedy že mezi žalovanou a žalobkyní byla uzavřena smlouva, žalobkyně při jejím uzavření vystupovala jako spotřebitelka, neboť účel smlouvy se netýkal její profesionální nebo podnikatelské činnosti, a žalovaná se při provozování svých podnikatelských činností zaměřovala mj. i na Českou republiku. Je tedy možné podle čl. 18 nařízení Brusel I bis věc projednat před Krajským soudem v Ústí nad Labem - pobočkou v Liberci, v jehož obvodu působnosti má žalobkyně (spotřebitelka) bydliště. Vzhledem ke spotřebitelské povaze smlouvy nelze přihlížet k ujednání účastnic o příslušnosti soudů Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, neboť takto lze příslušnost soudů založit pouze za podmínek v čl. 19 nařízení Brusel I bis, které ovšem v posuzovaném sporu splněny nebyly.

7. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací napadeným usnesením rozhodnutí soudu prvního stupně jako věcně správné potvrdil (výrok I usnesení odvolacího soudu) a rozhodl o nákladech řízení (výrok II usnesené odvolacího soudu).

8. Odvolací soud skutkový stav nedoplňoval, vyšel tak ze skutkových zjištění soudu prvního stupně. Shodně se soudem prvního stupně uzavřel, že předmětnou smlouvu žalobkyně uzavřela jako spotřebitelka, podrobně přezkoumával pouze splnění podmínky zaměřování podnikatelské činnosti žalované na Českou republiku. Odvolací soud dospěl k závěru, že kritérium zaměřování na členský stát ve smyslu čl. 17 odst. 1 písm. c) nařízení Brusel I bis bylo naplněno, neboť z ustanovení § 25 ZPKT vyplývá, že možnost poskytování investičních služeb bez umístění pobočky na území České republiky je vázána na úmysl zahraniční osoby tyto služby v České republice poskytovat. Jde tak o vytvoření předpokladů pro poskytování investičních služeb na území jiného členského státu ve formě notifikace, kterou lze vyložit jako zaměřování ve smyslu čl. 17 odst. 1 písm. c) nařízení Brusel I bis.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

9. Usnesení odvolacího soudu napadla žalovaná v celém rozsahu včasným dovoláním, jehož přípustnost spatřovala v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena.

10. Dle žalované odvolací soud nesprávně posoudil otázku mezinárodní příslušnosti soudů České republiky, konkrétně nesouhlasí s posouzením podmínek aplikace čl. 17 nařízení Brusel I bis. Dle žalované žalobkyně uzavřela smlouvu nikoliv v postavení spotřebitele, neboť prováděla operace určené pro zkušené investory za účelem dosažení zisku, čímž se vymezuje profesionální nebo podnikatelská činnost. Dále žalovaná nesouhlasí se závěrem, že by jakkoliv zaměřovala svou činnost na Českou republiku, neboť oprávnění poskytovat investiční služby v České republice má žalovaná díky tzv. jednotnému evropskému pasu, který ji opravňuje podnikat i v jiných členských státech Evropské unie. Samotný zápis v evidenci ČNB nelze interpretovat v tom smyslu, že se žalovaná zaměřuje na spotřebitele v České republice. Soudní dvůr EU dle žalované definuje zaměřování činnosti jako zaměřování vůči spotřebitelům, a to prostřednictvím přímé komunikace se zákazníky.

11. Žalobkyně ve svém vyjádření k dovolání namítá, že proti splnění podmínky postavení žalobkyně jako spotřebitelky žalovaná brojí poprvé až v dovolacím řízení a její splnění ani nebylo předmětem přezkumu odvolacího soudu. Co se týče zaměřování činnosti žalované na Českou republiku, uvádí, že jde sice o otázku dovolacím soudem dosud nevyřešenou, námitka žalované ovšem není důvodná. Dle žalobkyně pojem „zaměřování činnosti“ zahrnuje zaměřování na konkrétní členský stát, a nikoliv na konkrétní skupinu spotřebitelů. Podnikání na základě notifikace ČNB je dobrovolným jednáním a ukazuje na úmysl žalované poskytovat investiční služby na území České republiky. Žalobkyně shledává jednání žalované účelovým, když se na jednu stranu žalovaná prezentuje jako obchodník s působením v České republice a na druhou stranu se snaží před soudem odvrátit negativní procesní důsledky z toho pro ni plynoucí. Žalobkyně v doplňujícím vyjádření podotkla, že získání tzv. jednotného evropského pasu neznamena automaticky oprávnění poskytovat investiční služby pro celou EU, nýbrž jen v těch státech, které si obchodník zvolí. Žalovaná si tak dobrovolně a výslovně musela zvolit Českou republiku jako jednu ze zemí, ve které nyní poskytuje své služby.

12. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (viz čl. II bod 2 a čl. XII zákona č. 296/2017 Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

III.

Přípustnost dovolání

13. Dovolání žalobkyně bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 1 o. s. ř., a obsahovalo náležitosti vyžadované ustanovením § 241a odst. 2 o. s. ř. Dovolací soud se proto zabýval jeho přípustností.

14. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

15. Podle § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

16. Otázka, zda žalobkyně uzavřela smlouvu se žalovanou v postavení spotřebitelky ve smyslu čl. 17 odst. 1 nařízení Brusel I bis nemůže založit přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř., neboť při jejím řešení se odvolací soud neodchýlil od řešení přijatého v judikatuře Nejvyššího soudu, pokud dospěl k závěru, že na žalobkyni je nutno pohlížet jako na spotřebitelku, neboť uzavření smlouvy nespadá do její profesionální nebo podnikatelské činnosti, bez ohledu na hodnotu transakcí, odbornost, rizikovost nebo druh investičního nástroje (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2019, sp. zn. [30 Cdo 3918/2017](#), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2019, sp. zn. [30 Cdo 4698/2017](#), a rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 3. 10. 2019, ve věci [C-208/18](#), Jana Petruchová proti FIBO Group Holdings Limited).

17. V projednávané věci žalovaná dovoláním napadla rovněž výrok II usnesení odvolacího soudu, kterým bylo rozhodnuto o náhradě nákladů odvolacího řízení. Takové dovolání je však podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. objektivně nepřipustné, proto jej v tomto rozsahu Nejvyšší soud odmítl, aniž by mu bylo umožněno se zabývat jeho věcnou správností.

18. Dovolání je však přípustné pro řešení otázky výkladu čl. 17 odst. 1 písm. a) Nařízení Brusel I bis, a to zda je splněna podmínka, že žalovaná provozuje profesionální nebo podnikatelské činnosti v členském státě, v němž má žalobkyně jako spotřebitel bydliště, nebo se jakýmkoliv způsobem takové činnosti na tento stát nebo na několik členských států včetně tohoto členského státu zaměřují, neboť tato otázka dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího soudu vyřešena.

IV. Důvodnost dovolání

19. Dovolání není důvodné.

20. V posuzovaném sporu je nezbytné zodpovědět otázku, zda je v poměrech projednávané věci dána mezinárodní příslušnost soudů České republiky, a to ve smyslu nařízení Brusel I bis, neboť se jedná o spor s mezinárodním prvkem, v občanské či obchodní věci, soudní řízení bylo zahájeno po 10. 1. 2015 a obě účastnice mají své sídlo (bydliště) na území různých členských států EU (srov. čl. 1 odst. 1 a čl. 66 odst. 1 nařízení Brusel I bis).

21. Klíčovou otázkou v projednávané věci proto je, zda jsou splněny podmínky aplikace oddílu 4 nařízení Brusel I bis pro příslušnost ve věcech týkajících se sporů ze spotřebitelských smluv tak, že žalobkyni svědčí související procesní ochrana, která by v souladu s čl. 19 tohoto nařízení znemožnila účinné založení příslušnosti soudů Spojeného království Velké Británie a Severního Irska prostřednictvím prorogační dohody o mezinárodní příslušnosti sjednané mezi účastnicemi řízení před vznikem sporu v rámci smlouvy. Soudy České republiky by tak měly založenu mezinárodní příslušnost dle čl. 18 odst. 1 nařízení Brusel I bis, který umožňuje spotřebiteli podat žalobu ve státě svého bydliště.

22. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Brusel I bis ve věcech týkajících se smlouvy uzavřené spotřebitelem pro účel, který se netýká jeho profesionální nebo podnikatelské činnosti, se příslušnost určuje podle tohoto oddílu, a) jedná-li se o koupi movitých věcí na splátky; b) jedná-li se o půjčku návratnou ve splátkách nebo o jiný úvěrový obchod určený k financování koupě takových movitých věcí, nebo c) ve všech ostatních případech, kdy byla smlouva uzavřena s osobou, která provozuje profesionální nebo podnikatelské činnosti v členském státě, v němž má spotřebitel bydliště, nebo pokud se jakýmkoli způsobem taková činnost na tento členský stát nebo na několik členských států včetně tohoto členského státu zaměřuje, a smlouva spadá do rozsahu těchto činností.

23. V posuzované věci nebyla předmětem smlouvy koupě movitých věcí na splátky, ani financování takové koupě, a proto přichází do úvahy jen aplikace jurisdikčního pravidla podle čl. 17 odst. 1 písm.

c) nařízení Brusel I bis. Pro jeho použití musí být dle samotného znění dotčeného ustanovení i související judikatury Soudního dvora Evropské unie splněny dvě podmínky. Zaprvé je nezbytné, aby profesionál vykonával svoji profesionální nebo podnikatelskou činnost ve členském státě spotřebitele, nebo aby jakýmkoliv způsobem zaměřil svoji činnost na uvedený členský stát, a zadruhé, aby dotčená smlouva spadala do rozsahu těchto činností (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. [30 Cdo 2823/2015](#), a rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 23. 12. 2015, ve věci [C-297/14](#), Rüdiger Hobohm proti Benedikt Kampik Ltd & Co. KG a dalším, bod 27).

24. Podle § 25 ZPKT zahraniční osobu, která má povolení orgánu dohledu jiného členského státu Evropské unie k poskytování investičních služeb a která hodlá poskytovat služby v České republice bez umístění pobočky na území České republiky, Česká národní banka informuje neprodleně o tom, že obdržela od orgánu dohledu domovského státu údaje týkající se zamýšleného poskytování investičních služeb touto osobou v České republice.

25. K výkladu pojmu „zaměřování“ profesionální nebo podnikatelské činnosti na členský stát ve smyslu čl. 17 odst. 1 písm. c) Brusel I bis existuje ustálená judikatura Soudního dvora Evropské unie (tzv. *acte éclairé*), není tedy povinností Nejvyššího soudu, jakožto soudu, jehož rozhodnutí již nelze napadnout žádnými opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, položit předběžnou otázku podle článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982 ve věci [C-283/81](#), Srl CILFIT a Lanificio di Gavardo SpA proti Ministero della sanità, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2019, sp. zn. [27 Cdo 3482/2017](#)). Judikatura Soudního dvora přijatá k výkladu pojmu „zaměřování“ dle čl. 15 odst. 1 písm. c) dříve účinného nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. 12. 2000, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „nařízení Brusel I“), je přitom plně uplatnitelná i při výkladu článku 17 odst. 1 písm. c), neboť se jedná o ustanovení obsahově rovnocenná (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 14. 3. 2013, ve věci [C-419/11](#), Česká spořitelna, a. s., proti Gerald Feichterovi, bod 27).

26. Judikatura Soudního dvora EU dospěla již dříve k závěru, že znění čl. 15 nařízení Brusel I (resp. nyní čl. 17 nařízení Brusel I bis) neobsahuje definici zaměřování činnosti na členský stát, na jehož území má spotřebitel bydliště. Jde o pojem, který musí být vykládán autonomně, a to s přihlédnutím k systematické a cíli uvedeného nařízení za účelem zajištění jeho plného účinku (srov. rozsudek ve věci [C-585/08](#) a [C-144/09](#) Pammer a Hotel Alpenhof, bod 55, a ve věci [C-190/11](#), Daniel Mühleitner v. Ahmad Yusufi, Wadat Yusuf). Úlohou úpravy přijaté v citovaném ustanovení je zajištění lepší ochrany spotřebitele jako smluvní strany považované za hospodářsky slabší a právně méně zkušenou. Obecnější vyjádření článku oproti předchozí úpravě (srov. Úmluvu o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, přijatou dne 27. 9. 1968 v Bruselu) posiluje ochranu spotřebitelů s ohledem na nové komunikační prostředky a vývoj elektronického obchodu. Současně z uvedené judikatury plyne, že cílem zkoumaného pravidla je ochrana spotřebitele, a jeho výklad proto má být prováděn „extenzivně směrem ke spotřebiteli“.

27. Uvedené ovšem neznamená, že by ochrana poskytovaná spotřebitelům byla absolutní. Pro účely aplikovatelnosti čl. 15 odst. 1 písm. c) musí podnikatel projevit svou vůli navázat obchodní vztahy se spotřebiteli z jednoho nebo více členských států, mezi kterými je i členský stát, na jehož území má spotřebitel své bydliště. K posouzení projevení takové vůle slouží indicie, které existovaly před uzavřením smlouvy se spotřebitelem. Patří mezi ně výslovné projevy vůle oslovit zákazníky z jiného členského státu a další demonstrativně uvedené skutečnosti, jež zahrnují mezinárodní povahu dotčené podnikatelské činnosti, uvedení telefonického spojení s mezinárodní předvolbou, použití jiného jména domény prvního řádu než je doména členského státu, ve kterém má podnikatel sídlo, použití neutrálních jmen domén prvního řádu, popis cesty do místa poskytování služeb, jakož i uvedení mezinárodní klientely složené ze zákazníků s bydlištěm v jiných členských státech, zejména formou uvedení ocenění takových zákazníků.

28. Zároveň je třeba podotknout, že pojem zaměřování ve smyslu čl. 15 odst. 1 písm. c) nařízení Brusel I zahrnuje a nahrazuje dříve užívané pojmy „zvláštní nabídka“ a „reklama“ (srov. čl. 13 úmluvy ze dne 27. 9. 1968 o příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech) a vztahuje se, jak tomu nasvědčuje slovní spojení „jakýmkoliv způsobem“, k širší škále činností. Indicie, které prokazují takové zaměřování činnosti, mohou vyplývat nejen z internetových stránek, ale i z celkové činnosti podnikatele (srov. rozsudek ve věcech Pammer a Alpenhof, body 61, 70, 75, 76, 80, 83 a 92). Jak již vysvětleno výše, uvedené judikatorní závěry lze bez dalšího vztáhnout i na nyní účinné nařízení Brusel I bis.

29. Pro určení mezinárodní příslušnosti podle oddílu 4 nařízení Brusel I bis pro spotřebitelské smlouvy byly v projednávané věci splněny podmínky, že zákaznická smlouva byla uzavřena a že žalobkyně při jejím uzavírání vystupovala jako spotřebitelka, která nejednala v rámci své profesionální nebo podnikatelské činnosti ve smyslu článku 17 odst. 1 nařízení Brusel I bis. Zbývá posoudit, zda lze uzavřenou smlouvu podřadit pod čl. 17 odst. 1 písm. c) uvedeného nařízení, tedy zda žalovaná zaměřovala svoji podnikatelskou činnost, jež byla předmětem zákaznické smlouvy, na Českou republiku.

30. Z obsahu webových stránek skupiny, ve které žalovaná ke dni uzavření smlouvy působila, vyplývalo, že skupina se prezentuje jako „globální leader v oblasti online obchodování“. Obchodování na kapitálových trzích, včetně mezinárodního trhu FOREX, má přitom zřetelně mezinárodní povahu. V sekci kontakty bylo uvedeno telefonní spojení s žalovanou ve formě s mezinárodní předvolbou Velké Británie, použitelné však pro celou oblast EMEA (Evropa, Blízký východ a Afrika). Webová stránka propagující činnost žalované používala neutrální doménu „.com“, přitom domovská doména prvního řádu pro Velkou Británii je „.co.uk“.

31. Dále ze skutkových zjištění odvolacího soudu, která nepodléhají dovolacímu přezkumu (srov. § 241a odst. 1 o. s. ř.), plyne, že žalovaná byla v době uzavření zákaznické smlouvy se žalobkyní evidována u ČNB podle § 25 ZPKT jako zahraniční obchodník s cennými papíry, který poskytuje investiční služby v České republice. Toto ustanovení je výsledkem implementace článku 31 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/65/EU ze dne 15. 5. 2014 o trzích finančních nástrojů a o změně směrnic 2002/92/ES a 2011/61/EU „MiFID“, podle něhož podnik, který má v úmyslu poskytnout služby nebo vykonat činnost na území jiného členského státu, sdělí příslušným orgánům svého domovského státu příslušné informace. Následně jsou tyto informace předány tomuto jinému členskému státu.

32. Rovněž z okolnosti, že žalovaná požádala o své zaevidování u České národní banky, bezpochyby vyplývá zjevný projev její vůle navázat obchodní vztahy se zákazníky z České republiky, spotřebitele nevyjímaje (srov. k tomu čl. 156 a 166 preambule Směrnice MiFID), neboť svému domovskému orgánu dohledu musela výslovně sdělit, že chce poskytovat investiční služby též v České republice.

33. Z výše uvedených skutečností, které v rozhodné době vyplývaly též z prezentace v rámci internetových stránek žalované a z její celkové činnosti, lze bez rozumných pochybností dovodit, že žalovaná v době uzavření zákaznické smlouvy zaměřovala svoji podnikatelskou činnost rovněž na Českou republiku. Jelikož žalobkyně uzavřela zákaznickou smlouvu jako spotřebitelka a zákaznická smlouva spadala do rozsahu zaměřované činnosti, určí se mezinárodní příslušnost podle oddílu 4 nařízení Brusel I bis pro spotřebitelské smlouvy.

34. Podala-li proto žalobkyně žalobu proti žalované u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, tedy u soudu, v jehož územním obvodu má žalobkyně své bydliště, učinila tak v souladu s čl. 18 odst. 1 nařízení Brusel I bis. Uvedený krajský soud je podle § 9 odst. 2 písm. j) o. s. ř. soudem věcně příslušným v prvním stupni z důvodu, že v dané věci jde o spor týkající se investičních nástrojů a cenných papírů nebo zaknihovaných cenných papírů, i když se nejedná o investiční nástroje.

35. Pouze pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že závěr odvolacího soudu, podle něhož dohoda o příslušnosti soudů Spojeného království Velké Británie a Severního Irska v článku 31.1 zákaznické smlouvy nemá podle článku 25 odst. 4 nařízení Brusel I bis právní účinek, neboť byla uzavřena v rozporu s článkem 19 odst. 1 ještě před vznikem sporu, nebyl podaným dovoláním kvalifikovaně zpochybněn, a zůstal tak stranou přezkumné činnosti dovolacího soudu (srov. § 242 odst. 3 věta první o. s. ř.).

36. Podle § 242 odst. 3 o. s. ř., je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dovolací soud však v posuzovaném řízení žádné takové vady neshledal a žalovaná jejich existenci ani netvrdila.

37. Nejvyšší soud vzhledem k výše uvedenému dovolání žalované podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl, neboť dovoláním napadené usnesení odvolacího soudu je správné.

38. Dovolatelka v dovolání navrhuje odklad vykonatelnosti dovoláním napadeného usnesení odvolacího soudu. Nejvyšší soud o něm nerozhodoval, neboť u výroku o určení mezinárodní příslušnosti soudu nelze ani vykonatelnost z povahy věci odložit, neboť podle takového výroku nelze nařídit výkon rozhodnutí nebo zahájit exekuci (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2018, sp. zn. [27 Cdo 5849/2017](#)).

39. Jelikož napadeným usnesením odvolacího soudu se řízení ve věci samé nekončí, ani nebylo řízení ve věci samé skončeno již předtím, nerozhodoval Nejvyšší soud o nákladech dovolacího řízení (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 7. 2002, sp. zn. [20 Cdo 970/2001](#), uveřejněné pod číslem 48/2003 Sb. rozh. obč.). O nákladech řízení včetně tohoto řízení dovolacího rozhodne soud prvního stupně v rozhodnutí, jímž se bude řízení u něho končit (§ 151 odst. 1 o. s. ř.).